

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica a V- a după Rusalii

34; Marcu 5, 1-19; Luca 8, 26-39) evocă, socotesc, cinci idei fundamentale.

Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru Israel, este spre mântuire. Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință. Deoarece, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu ei nu s-au supus. Căci sfârșitul Legii este Hristos, spre dreptate tot celui ce crede. Căci Moise scrie despre dreptatea care vine din lege, că: "Omul care o va îndeplini va trăi prin ea". Iar dreptatea din credință grăiește așa: "Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer?", ca adică să coboare pe Hristos! Sau: "Cine se va coborî întru adânc?", ca să ridice pe Hristos din morți! Dar ce zice Scriptura? "Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și în inima ta", - adică cuvântul credinței pe care-l propovăduim. Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui. Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire. **Romani X, 1-10**

1) Sufletul unui om face mai mult decât o turmă de porci, fie ea de două mii de capete. De nespus mai mare valoare este mântuirea unui om decât orice valoare materială, oricât

de însemnată. Unii și-au pus întrebarea: de ce oare a îngăduit Hristos demonilor să intre în porci? Oare n-a prevăzut că animalele se vor arunca în apa lacului și vor pieri? N-a fost Domnul lipsit de prevedere și nu S-a arătat nepăsător de paguba pricinuită locuitorilor? Răspunsul nu poate fi decât: Domnul a știut prea bine ce se va întâmpla. Dinadins a îngăduit pieirea porcilor pentru ca să se afirme cu strășnicie mai marele preț al unui suflet omenesc decât acel al unor oricât de numeroase animale.

2) Frica e pricină de alungarea lui Hristos. Când gherghesenii (Luca 8, 37) sunt „cuprinși de frică mare” ce fac? „Îl roagă pe Hristos să plece de la ei”. Așadar, efectul dintâi al fricii este alungarea lui Hristos, lepădarea de El. Domnul întotdeauna și-a învățat ucenicii și adepții să nu fie fricoși: nu vă temeți! le zice, nu fiți fricoși! de ce sunteți fricoși? nu vă spăimântați! îndrăznește fiică; îndrăzniți, Eu am biruit lumea. În Apocalipsă (21, 8) fricoșii sunt cei dintâi menționați printre meniții iezerului de foc și de pucioasă. Frica este un păcat, iar curajul este o virtute creștinească. Nici că se putea să fie altminteri într-o religie al cărei întemeietor S-a urcat vitejește pe cruce.

3) Din textele evanghelice reiese că demonii Îl cunosc pe Hristos, știu cum nu se poate mai limpede Cine este: Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt (Matei 8, 29; Marcu 5, 7; Luca 8, 28). Rezultă de aici că și demonii sunt creștini de vreme ce-L cunosc pe Hristos și-L recunosc ca pe Fiul și Sfântul lui Dumnezeu? Desigur că nu, deși s-ar părea că da. Demonii cunosc (altfel spus: cred) și se tem. Dar cunoașterea și teama nu ajung pentru a conferi calitatea de creștin. Se mai cere neapărat pentru ca să se învrednicească a fi numit cineva creștin încă două însușiri: iubirea și ascultarea. Să-L iubească adică pe Hristos și să-I facă voia, să-I împlinească poruncile, să se străduiască din răputeri a le împlini întocmai. Numai iubirea și ascultarea alcătuiesc laolaltă dovada creștinătății.

Evangelhia la Duminica a V- a după Rusalii

Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumplăți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplăte cu demonizații. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. **Matei VIII, 28-34; IX, 1**

Demonism și secularitate

Fie că a fost vorba de ținutul Gadarenilor ori al Gherghesenilor, de unul ori doi demonizați, textul evanghelic al zilei (apare în trei variante la Matei 8, 28-

4) Este legată de răspunsul dat de către demon întrebării lui Hristos: care-ți este numele? Răspunsul fiind (Marcu 5, 9) „legiune (ori oștire, ori leghion) este numele meu, căci suntem numeroși”. (Legiunea, unitate militară romană cuprindea după cum se știe cca. 5-6 000 de oameni.) Rezultă de aici că dacă îngăduim unui singur păcat să pună stăpânire pe trupul și sufletul nostru, altfel spus unui singur demon să pătrundă în lăuntrul ființei noastre, suntem pierduți. Acel unic demon se va înmulți, va prolifera (cum se spune în limbaj medical); mulțime mare de draci va veni asupra-ne buluc, grămadă, potop. Păcatele și dracii se înmulțesc întocmai ca microbii patogeni care pătrund în corpul nostru, și ne îmbolnăvesc, sălășluindu-se într-un teren prielnic. Înmulțirea dracilor și intrarea noastră sub stăpânirea lor se mai aseamănă și cu înrobirea toxicomanului de către un halucinogen (stupefiant, drog). Fie că drogul se numește hașiș, morfină, cocaină ori heroină, rezultatul e același: dependența toxicomanului de acel drog. Medicii zic dependență, dar vorbind pe românește substantivul trebuie tălmăcit robie. Vor fi oameni care vor grăi: dar dacă încerc de curiozitate, numai o singură pastilă ori îmi torn doar zece picături într-un pahar de apă, ori folosesc doar o singură doză de substanță injectabilă, o singură seringă ori trag pe nas un pic de praf halucinogen, ce-are să fie? Nu va fi nimic! Va fi. Căci de îndată se creează „obișnuința, celulele trupului se îmbină cu stupefiantul respectiv și din ce în ce mai frecvent și mai poruncitor vor cere cantități din ce în ce mai mari dintr-însul. Ajuns în starea aceea, toxicomanul va recurge la orice mijloc pentru a-și procura substanța stăpână: va fura, va ucide chiar, va săvârși orice fărâdelege. Iar cura de dezintoxicare este extrem de grea, dureroasă, costisitoare și aleatorie: ea nu dă în general decât rezultate parțiale și vremelnice; curând toxicomanul va cădea din nou sub imperiul halucinogenului și-și va petrece viața între spitalul de dezintoxicare (nespus mai rău și mai lugubru decât orice închisoare) și scurte perioade de chinuită hălăduire în lumea celor sănătoși și neînlanțuiți de diavol.

5) Pericolul demonismului. Dostoievski în *Demonii*, Thomans Mann în *Doktor Faustus* și Heimito von Doderer într-o carte ce poartă același titlu cu a lui Dostoievski, demonstrează limpede existența demonului în care cei mai mulți oameni ai veacului nostru refuză să creadă și-și scutură umerii: în Dumnezeu, da, cred, dar în draci, în demoni, în Scaraoțchi... și surâd semnificativ. Se înșeală și se amăgesc. Demonismul, vai, e o realitate.

Pe planul vieții publice se manifestă prin două extreme, două hăuri: sau tirania puterii, dictatura, opresiunea, totalitarismul, sau, dimpotrivă, la celălalt capăt, prefacerea libertății în nebunie, desfrâu, dezmaț și anarhie. Ambele extreme sunt nefirești, primejdioase și demonice. Dreaptă și izbăvitoare este numai calea de mijloc, a dreptei socotințe, a echilibrului. Dacă libertatea se prefacă în anarhie va fi nevoie ca statul să intervină pentru a restabili ordinea și o va face potrivit cu mijloacele coercitive de care dispune, ceea ce pentru

indivizi va însemna a fi cârmuiți cu biciul și gârbaciul întocmai ca niște animale, ca niște porci ce vor fi devenit de bună voia lor; iar porcii nu cunosc libertatea și nu au nevoie de ea. Se verifică mereu, de-a lungul istoriei, câtă dreptate a avut marele jurist francez Maurice Jauriou când a scris: dacă este alungată morala, alungată va fi libertatea. Cuvintele acestea s-ar cuveni să le fie de învățătură tinerilor care poate că nu înțeleg de ce desfrâul și dezordinea sunt potrivnice libertății și de ce morala e o condiție esențială a existenței ei. Porcii! întreg textul evanghelic de astăzi pare a se referi la ei, a se învărti în jurul lor! Și într-adevăr, mai există un text evanghelic în care e vorba de porci și care prezintă pentru noi o deosebită valoare practică. În referatul Sfântului Apostol și Evanghelist Matei, la capitolul 7, versetul 6 se află o frază bine cunoscută de toată lumea: „Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se să vă sfâșie pe voi”. Atâta doar că mai toți oamenii o citează trunchiat: nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor. Dar Hristos nu a grăit numai atât ci a completat: ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi.

Așa, întocmai, fac și neoamenii. Căci lumea se împarte în oameni și neoameni. Aceștia din urmă răsplătesc binele ce li s-a făcut atacându-și și sfidându-și binefăcătorii. Ni se cere de aceea multă atenție. Bune și frumoase sunt bunătatea și mărinimia, dar nu față de oricine. Nu-i drept și cuminte să ne lăsăm înșelați, batjocoriți și exploatați de neoameni. Bunătatea “și mărinimia nu se confundă cu orbirea, prostia și naivitatea. Naivitatea, zicea Leon Daudet, e bună și frumoasă la prunci, la copii, la tineret. Oamenilor maturi și bătrânilor le sade bine să fie inteligenți, înțelepți, prudenți, călăuziți de ceea ce vechile noastre texte bisericești numesc atât de pertinent: trezvie. Niciodată bunătatea și mărinimia nu trebuie să se prefacă în acea jalnică și absurdă slăbiciune care să îngăduie neoamenilor să calce în picioare cele sfinte și mărgăritarele.

Concluziile care se pot deduce din textul evanghelic al zilei sunt, cred, în număr de patru. Vedem că Domnul ne cere:

1. Să punem cele sufletești (spirituale, duhovnicești) deasupra celor materiale, trupești. Hristos nu osădește cele materiale, creștinismul nu-i maniheist, nu consideră materia blestemată. Dar se impune fără doar și poate o ierarhizare: întâi cele duhovnicești, apoi cele materiale. Întâi mântuirea demonizatului, apoi grija pentru turma de porci;

2. Să-L iubim și să-L mărturisim cu glas tare și înalt, să nu ne lepădăm și rușinăm de El, ca nu cumva și El să fie silit să Se lepede și rușineze de noi în ziua Judecării. Credința lăuntrică, oricât de sinceră și de fierbinte nu ajunge, trebuie spre a ne mântui să-L mărturisim pe Domnul „cu gura” (Rom. 10, 10);

3. Să fim și inteligenți (nu proști, nu orbi, nu naivi) și curajoși (frica fiind nu numai rușinoasă, ci și păcătoasă);

4. Să fim conștienți de oricând posibila demonizare a sufletului nostru. Dostoievski în Demonii și Frații Karamazov – nu numai prea frumoase romane, dar și adevărate cărți de învățătură creștină (pe care eu unul nu mă sfiesc a le așeza imediat după Sfintele Evanghelii și Scrierile Sfinților Părinți) – a descris cu putere și cum nu se poate mai convingător (și în mod profetic) trei tipuri de demonizați: Nikolai Vsevolodovici Stavroghin, Piotr Stepanovici Verhovenski și Ivan Feodorovici Karamazov. Profetice, întru adevăr, apar aceste portrete făurite acum mai bine de o sută de ani într-o lume ca aceea a sfârșitului nostru de veac în care terorismul, lagărele și tortura par a prolifera nu mai puțin decât demonii și microbii de care s-a făcut vorbire mai sus.

Care sunt caracteristicile vizibile ale demonismului?

Două mai ales: sadismul rece și răutatea gratuită. Sadicului nu-i trebuie nici bucate alese, nici băutură, nici bani, nici satisfacții trupești. Un singur lucru îl poate mulțumi și bucura: suferința aproapelui său, priveliștea acestuia chinându-se, perpelindu-se, zbatându-se de moarte într-o cât mai lungă agonie. Păcătosul comun măcar fură, denunță, ucide, înșeală cu o oarecare (netrebnică) motivare logică: să-i fie lui mai bine, să mănânce, să bea, să agonisească mai mult ș.a.m.d. Dar sadicul lucrează dezinteresat, el nu caută un profit material, singura voluptate pe care o poate gusta e spectacolul suferinței celui alt, spectacol pe care-l privește la rece, cu inima înghețată.

La rece și înghețat! Dante în Infernul presupune în iad, dincolo de vipii, flăcări, foc, apă clocotită și smoală fierbinte, un miez care-i un imens bloc de gheață. Acolo, în centrul iadului, sălășluiesc în veci de veci Brutus și Cassius, ucigașii lui Cezar (Dante era ghibelin moderat), precum și Iuda. Sufletul sadicului, al demonizatului este un asemenea bloc de gheață. Răutatea lui este gratuită: nu urmărește o satisfacție personală ci numai obținerea spectacolului desfătător între toate; suferința cât mai completă a semenului.

Hristos ne spune în Apocalipsă (3, 20): „Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine”. Dar la ușă nu stă numai Domnul Hristos; stau și diavolii, la pândă, doar-doar să prindă momentul și să se furișeze în sufletul nostru prin ușa întredeschisă. Dacă se întâmplă să nu păzim ușa, să o lăsăm întredeschisă, ei dau năprijin năvală iar noi trecem sub stăpânirea lor.

Să fim atenți: să păzim cu trezvie și prudență ușa sufletului Domnului nici măcar foarte puțin (preț de o pastilă ori de o seringă ori de zece picături), căci și aceasta le-ar permite să se strecoare și să prolifereze.

Ferească-ne Domnul de una ca asta, mai năprasnică nenorocire nu ni se poate întâmpla! *Din “Dăruind vei dobândi”, Nicolae Steinhardt, Editura Mănăstirii Rohia*

Acolo Când voi îmbătrâni, ...o să mă pocăiesc

Pocăință, pocăință, pocăință. Unde ești, pocăință?

Să nu amânăm pocăința noastră, ca să nu pățim ca tânărul acela care, pentru că nu ducea o viață creștină, duhovnicul său l-a rugat să se pocăiască, dar el zicea: „Acum sunt tânăr și trebuie să mă distrez, să mă bucur de plăcerile trupești. Când voi îmbătrâni o să mă pocăiesc”. Duhovnicul i-a spus: „Știi tu că vei îmbătrâni? Ai făcut vreo învoială cu Dumnezeu? Moartea, fiule, nu-i ia doar pe cei bătrâni, ci și pe cei tineri. Așadar, pocăiește-te acum, cât mai e timp”. Însă tânărul nu l-a ascultat și și-a continuat viața păcătoasă. „Știu eu - zicea - nu sunt așa prost. Când voi îmbătrâni o să mă spovedesc, o să fac milostenii și astfel îmi voi șterge păcatele, însă nu acum”.

Când tânărul nostru s-a îmbolnăvit, bunul duhovnic a alergat iarăși la patul lui și l-a rugat cu dragoste să se spovedească; căci spovedania și împărtășania cu Preacuratele Taine de multe ori îi vindecă și-i întărește pe cei bolnavi. „Așadar, acum că am venit - i-a spus - nu mă lăsa să plec așa; fă-mi plăcerea...” Însă tânărul l-a rugat să nu-l deranjeze. Duhovnicul a plecat, dar nici Dumnezeu nu obligă pe nimeni și-l lasă pe om liber. „Cine vrea, să-mi urmeze...”, zice Domnul.

Boala lui s-a înrăutățit și duhovnicul s-a dus din nou lângă el, și i-a zis cu discernământ că dacă vrea, starea lui nu este o piedică pentru a se spovedi, dar n-a vrut. În cele din urmă, a murit fără spovedanie, în ceasul morții sale, a spus de trei ori: „Pocăință, pocăință, pocăință. Unde ești, pocăință?”, și a închis ochii fără să se pocăiască.

Așa pățesc mulți oameni, care socotesc că se vor pocăi la bătrânețe. Așadar astăzi, în ceasul acesta, în clipa aceasta, să ne pocăim, căci ceasul când vom pleca din lumea aceasta zadarnică este neștiut. Să ne pocăim așadar toți cu sinceritate, ca să ne învrednicim a ne mântui cu harul și milostenia Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu mijlocirile Maicii Sale, ale Sfântului Nectarie făcătorul de minuni și ale tuturor Sfinților. Amin.

(Arhim. Filothei Zervakos, Ne vorbește părintele Filothei Zervakos, Editura Egumenița, p. 219-220)

Antidotul otrăvii ce intră în noi

Omul trăiește într-un mediu social. Gândurile, dorințele, faptele, viziunea asupra lumii îi sunt definite într-o măsură uriașă de influența mediului care îl înconjoară... Aceasta este la fel cu îndrăcirea, într-o măsură mică, slabă, dar tot îndrăcire este, una dintre formele ei.

De ce se îndrăcesc oamenii ?

Omul trăiește într-un mediu social. Gândurile, dorințele, faptele, viziunea asupra lumii îi sunt definite într-o măsură uriașă de influența mediului care îl înconjoară. Știți că, dacă un om sănătos se află multă vreme lângă un bolnav de tuberculoză și respiră același aer cu acesta, se molipsește și el. La fel ne molipsim și de la bolnavii de gripă. Așa se întâmplă și în viața duhovnicească. Dacă omul trăiește în atmosfera mulțimii duhurilor răutății care sunt sub ceruri, în mijlocul smintelilor, al unor exemple grave de necredință și de dezmăț, într-o atmosferă de patimi omenești neînfrânate, dacă trăiește într-o atmosferă de prostie și de vulgaritate, această atmosferă nu are cum să nu-i molipsească sufletul.

El respiră zi de zi acest aer otrăvit, unde mișună duhurile răutății care sunt sub ceruri. Și se molipsește nefericitul suflet, și se face el însuși locuință a dracilor. Și atunci, ce să facem? Unde să fugim de această atmosferă apăsătoare, încărcată cu primejdii de moarte? Unde este scăparea noastră? Unde este pavăza noastră în fața dracilor, a duhurilor răutății care sunt sub ceruri? La toate întrebările grele să căutați totdeauna răspuns în Sfânta Scriptură. Uitați-vă în psalmul 61, și acolo veți afla răspunsul: De la Dumnezeu vine răbdarea mea, că El este Dumnezeul meu și Mântuitorul meu, Sprijinitorul meu... în Dumnezeu este mântuirea mea și slava mea; Dumnezeu este ajutorul meu și nădejdea mea este în Dumnezeu. Iată unde este scăparea noastră, iată unde e antidotul otrăvii ce intră în noi din mediul care ne înconjoară. (Dr. Dmitri Avdeev, *Când sufletul este bolnav, Editura Sophia, p. 25-26*) www.doxologia.ro

Valoarea terapeutică a spovedaniei

Întrucât vrăjmașul diavol cunoaște valoarea spovedaniei, face orice ca să ne amăgească, să ne determine să nu ne spovedim, sau să facem această lucrare ca și cum ar fi săvârșit un altul păcatele noastre, sau să imputăm altora responsabilitatea acestora. Este nevoie însă de bărbăție duhovnicească ca

să descopere omul vătămarea lui "doctorului duhovnicesc".

Valoarea terapeutică a spovedaniei a fost semnalată chiar de mulți dintre psihiatrții contemporani. În cazul de față, este esențial ca omul să se deschidă, să nu se închidă în sine. În limbajul bisericesc spunem că, atunci când omul știe să se deschidă spre Dumnezeu prin duhovnic, poate îndepărta multe boli sufletești, chiar și nebunia. Simțim valoarea spovedaniei în practică. Un păcat care există în noi ne obosește și trupește. Atunci când păcătuim, trăim chiar și starea de neputință a trupului. Când ne hotărâm să ne spovedim, atunci începe procesul terapeutic. Atunci liniștea va inunda sufletul și trupul. Însă, desigur, spovedania pe care o facem trebuie să fie una corectă.

Întrucât vrăjmașul diavol cunoaște valoarea spovedaniei, face orice ca să ne amăgească, să ne determine să nu ne spovedim, sau să facem această lucrare ca și cum ar fi săvârșit un altul păcatele noastre, sau să imputăm altora responsabilitatea acestora. Este nevoie însă de bărbăție duhovnicească ca să descopere omul vătămarea lui "doctorului duhovnicesc". Sfântul Ioan Sinaitul poruncește celui care greșește: "Dezgolește-ți, dezgolește-ți rana în fața doctorului". Și împreună cu dezgolirea să iei toată vina asupra ta, spunând cu smerenie: "A mea este buba, părinte, a mea este rana. Din nepăsarea mea s-a pricinuit și nu din a altuia. Nimeni altul nu este pricinuitorul ei: nici om, nici duh, nici trup, nici altceva, ci negrija mea!" Nu trebuie ca omul să se rușineze, ci mai curând să învingă rușinea ce vine din păcat și din dezgolirea lui. În momentul descoperirii rănilor interioare duhovnicului, omul trebuie să semene în comportament, la înfățișare și la cugetare cu un condamnat. Și tot Sfântul Ioan Sinaitul recomandă: "Fă-te la mărturisire și cu purtarea și cu chipul și cu gândul ca un osândit, plecându-te spre pământ și, dacă se poate, udând cu lacrimi picioarele doctorului și ale judecătorului ca ale lui Hristos". Chiar Sfântul Ioan Scărarul spune că a văzut penitenți care aveau o asemenea smerită dispoziție și care s-au spovedit cu lacrimi și cu suspine deznădăjduite și rugătoare, și astfel au înmuiat exigența judecătorului și au schimbat "mânia lui în înduioșare".

Este firesc să simtă cineva rușine când e vorba să-și spovedească rana sufletească, însă trebuie să și-o învingă. Dar, "nu-ți ascunde rușinea ta", căci imediat după relatare, după arătarea păcatelor, vine liniștea interioară. Se păstrează în tradiția patericală o povestire cu un oarecare monah învățat. Acesta, stăpânit fiind de duhul blasfemiei, și-a asuprit trupul său cu postiri și privegheri și, cu toate acestea, nu a simțit nici un folos. Când s-a hotărât să-și mărturisească gândul acesta doctorului duhovnicesc, scriindu-l pe hârtie, atunci s-a vindecat imediat. Și el însuși mărturisește că "n-a ieșit din chilia Bătrânului înainte de a se fi mistuit patima." Aceasta vădește adevărul că spovedania nu este doar o strădanie omenească, ci ea se lucrează prin puterea lui

Dumnezeu. Sufletul este vindecat totdeauna prin mijlocirea harului dumnezeiesc. Nici postul, nici privigherea nu pot fi foarte mult de folos, dacă nu sunt legate cu mărturisirea. (*Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos, Spovedania și vindecarea sufletului, Editura Doxologia, p. 33-36*) www.doxologia.ro

Explicarea lui «Doamne, miluiește-mă!»

Dă-mi duhul pocăinței, ca să mă pot schimba, ca să pot ajunge la cunoașterea de sine și să mă pot îndrepta. Dă-mi duhul temerii și al fricii, ca să mă tem de Tine și să păstrez poruncile Tale. Dăruiește-mi duhul dragostei, ca să Te pot iubi și să nu mă mai despart de Tine.

În ceea ce privește propoziția "Doamne, miluiește-mă!", există în Filocalie o minunată explicație a acesteia, într-un capitol intitulat "Explicarea lui «Doamne, miluiește-mă!» (Kyrie Eleison)". Printre alte lucruri, autorul ei spune: "Mila lui Dumnezeu nu este nimic altceva decât harul Atotsfântului Duh, pe care noi, păcătoșii, trebuie să i-L cerem lui Dumnezeu și să strigăm neîncetat: «Doamne, miluiește-mă!», lucru care înseamnă fie-Ți milă de mine, Doamne, păcătosul, în starea în care mă aflu. Adu-mă din nou la harul Tău. Dă-mi duhul puterii, spre a putea fi întărit și să pot înfrunta ispitele diavolului și răul obicei al păcătosului. Dă-mi duhul pocăinței, ca să mă pot schimba, ca să pot ajunge la cunoașterea de sine și să mă pot îndrepta. Dă-mi duhul temerii și al fricii, ca să mă tem de Tine și să păstrez poruncile Tale. Dăruiește-mi duhul dragostei, ca să Te pot iubi și să nu mă mai despart de Tine. Dăruiește-mi duh de pace, ca să-mi păstrez sufletul în pace, să-mi pot aduna gândurile și să fiu calm și liniștit. Dăruiește-mi duh de curăție, ca să mă pot păstra curat de orice pângărire. Dăruiește-mi duh de umiliță, spre a-mi putea păstra calmul între frații mei creștini și a mă păzi de mândrie!". (*Constantin Cavarinos, Preotul - Părintele duhovnicesc, Editura Doxologia, p. 12-13*)

Rugăciunea lui Iisus - nedespărțită de pocăință

Este teribil acest fapt: această rugăciune ne coboară în adâncurile întunericului sălășluit înlăuntrul nostru după care ne unește cu Duhul Sfânt și ne dă, încă de aici, de pe pământ, să trăim veșnicia.

Putem vorbi despre rugăciunea lui Iisus chiar folosind termeni din Sfânta Scriptură și termeni din scrierile

Sfinților Părinți. Mai exact, ea este foc mistuitor, este lumină care ne luminează mintea și o face înțelegătoare și capabilă să vadă de departe ceea ce se petrece înlăuntru. Îi pot fi aplicate pe bună dreptate cuvintele din Epistola către Evrei: „Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii. Și nu este nici o făptură ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite, pentru ochii Celui în fața Căruia noi vom da socoteală.” Practicarea acestei rugăciuni ne face să descoperim nenumărate puteri sălășluite în univers; ea provoacă împotriva noastră o luptă feroce din partea acestor puteri cosmice, sau mai bine zis, din partea „stăpânilor înțunericului acestui veac, din partea duhurilor răutății, care sunt în văzduh.” Totuși, victoria se obține printr-o pocăință ce merge până la ura de sine. Felul acestei lupte este descris în Apocalipsa Sfântului Ioan: „Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.”

Însoțită de o pocăință înflăcărată, această rugăciune ridică duhul omului în sfere situate în afara granițelor înțelepciunii învățaților acestei lumi. Este teribil acest fapt: această rugăciune ne coboară în adâncurile întunericului sălășluit înlăuntrul nostru după care ne unește cu Duhul Sfânt și ne dă, încă de aici, de pe pământ, să trăim veșnicia. În toate timpurile, părinții duhovnicești au fost uluiți de măreția acestui dar oferit lumii căzute. Doamne, Iisuse Hristoase, Singurule Adevărat Mântuitor, mântuiește pre noi și lumea Ta!

(*Extras din cartea Arhimandritului Sofronie, Sa vie est la mienne, Éditions du Cerf, 1981*) www.doxologia.ro

Numele lui Iisus

Când iubim pe cineva omenește atunci noi, cu un simțământ plăcut, rostim numele persoanei iubite și nu obosim repetându-l. Așa trebuie să se întâmple și cu

numele Domnului.

Nu este de prisos să subliniez că în rugăciunea Numelui lui Iisus nu este nimic automat sau magic. Dacă noi nu ne vom strădui să păzim poruncile Lui, atunci zadarnică va fi chemarea Numelui. El însuși a spus: "Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în Numele Tău am proorocit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău minuni multe am făcut?". Și atunci voi mărturisi lor. Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea" (Matei 7, 22-23). Este important ca noi să ne asemănăm lui Moise care și-a dus sarcina cu răbdare, parcă văzând pe Cel nevăzut (cf. Evrei 11, 27) și să-L chemăm pe El cu conștiința legăturii ontologice a Numelui cu Cel

Numit, cu Persoana lui Hristos. Iubirea față de El va crește și se va desăvârși pe măsura ce se înmulțește și se adâncește cunoașterea noastră despre viața Dumnezeului preaiubit. Când iubim pe cineva omenește atunci noi, cu un simțământ plăcut, rostim numele persoanei iubite și nu obosim repetându-l. Așa trebuie să se întâmple cu numele Domnului. Când persoana iubită de noi își dezvăluie, din ce în ce mai mult, darurile sale, atunci crește și prețuirea noastră pentru ea și privim la noile ei trăsături cu multă bucurie. Așa se întâmplă cu Numele lui Iisus Hristos. Noi descoperim cu un interes captivant, în Numele Lui, noi taine ale căilor Dumnezeiești și noi înșine devenim purtătorii acelei realități, care se găsește în Nume. Prin această cunoaștere vie noi ne împărtășim cu veșnicia: "Și acesta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis" (Ioan 17, 3).

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi și lumea Ta.

Numele Iisus ne-a fost dat de Sus, prin revelație. El vine din sfera Dumnezeirii veșnice și nicicum nu poate fi o născocire a rațiunii pământești, cu toate că este exprimat printr-un cuvânt creat. Revelația este un act, o energie Dumnezeiască și aparține unui alt plan și transcende energiile cosmice. În slava sa cea mai presus de lume, Numele Iisus este meta-cosmic. Când pronunțăm acest Nume, Hristos, chemându-L să comunice cu noi, atunci El, Cel Ce plinește toate, ne ascultă și noi intrăm într-o legătură vie cu El. (...) Rugându-ne în Numele lui Iisus Hristos, noi ne plasăm în fața deplinătății absolute și a Primei Ființe Necreate, și a ființei create. Pentru a intra în sfera acestei plinătăți a Ființei, noi trebuie să-L sălășluim în noi, pentru ca viața Lui să devină și a noastră, prin chemarea Numelui Lui, potrivit făgăduinței: "Cel ce se alipește de Domnul este un Duh cu El" (I Cor. 6, 17). Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul. Eu m-am oprit asupra înțelegerii dogmatice a rugăciunii lui Iisus, pentru că în ultimele decenii mi-a fost dat de multe ori să întâlnesc opinii denaturate în legătură cu practicarea acestei rugăciuni. (Arhim. Sofronie Saharov, *Despre rugăciune, Mănăstirea Piatra-Scrisă, 2002, p.124-126*)

Cum putem trăi astăzi, noi tinerii, adevărata viață creștină?

Trebuie să-L iubiți pe Hristos. Să-L iubiți mult, să vă îndrăgostiți de El. Sufletul îndrăgostit de Hristos este vesel și mulțumit, orice i s-ar întâmpla, oricâte osteneli și jertfe l-ar costa această iubire. Omul iubirii păzește poruncile dumnezeiești și nu este influențat ușor de diavol.

Părintele Porfirie a fost întrebat:

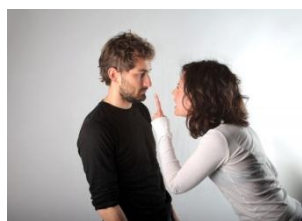
- Cum putem trăi astăzi, noi tinerii, adevărata viață creștină?

- E ușor. Mulți spun că viața creștină este neplăcută și grea. Eu vă spun că este plăcută și ușoară. Însă e nevoie de două lucruri. Trebuie să aveți smerenie și iubire.

- Și cum să dobândim smerenia și iubire, părinte?

- Trebuie să-L iubiți pe Hristos. Să-L iubiți mult, să vă îndrăgostiți de El. Sufletul îndrăgostit de Hristos este vesel și mulțumit, orice i s-ar întâmpla, oricâte osteneli și jertfe l-ar costa această iubire. Omul iubirii păzește poruncile dumnezeiești și nu este influențat ușor de diavol. Spațiul sufletului său este ocupat de Hristos și diavolul nu se poate băga să stea acolo, oricât s-ar strădui, fiindcă nu încap, nu mai e loc pentru el. Aceste două virtuți merg împreună. (Presb. Dionisie Tatsis, *Mireasma duhovnicească a părintelui Porfirie, Editura Egumenița, p. 77*)

Un bun și-un rău nu se ceartă

Să știți că numai oamenii răi se ceartă, oamenii buni nu se ceartă.

Să știți că numai oamenii răi se ceartă, oamenii buni nu se ceartă. Un bun și-un rău nu se ceartă, că cel bun cedează și cearta-i gata. Zice că erau într-o pustie doi călugări și tare bine se înțelegeau unul cu altul. Și unul dintre ei a zis: Hai să ne certăm și noi o dată cum se ceartă oamenii din lume. Și celălalt a zis: Hai, da' eu nu mă știu a certa. Și celălalt a zis: Hai, că te învăț eu. Și l-a învățat. Zice: Punem între noi o cărămidă și tu să zici: Cărămida asta-i a mea și eu o să zic: Ba nu-i a ta că-i a mea, și din asta se face început de ceartă. Și așa au făcut. Primul a zis: Cărămida asta-i a mea. Și celălalt a zis: No dacă-i a ta, ia-o și te du cu ea cu tot! Și n-a mai fost nici o ceartă. Bineînțeles că asta a fost, cum am zice noi acuma, o ceartă artificială, așa ca o ceartă de scenă, de teatru. Da' cei care se ceartă nu fac scene de teatru, ci se ceartă așa cum le vine.

Mi-aduc aminte că atunci când eram copil se spunea în familie că și din pricina sărăciei, și din pricina necazurilor vin certurile. Și mi se întâmplă și acum să-mi spună oamenii că se ceartă pentru lipsurile în care trăiesc. Și eu zic întotdeauna: Bine, dar dacă vă certați, le rezolvați, treceți de lipsuri prin ceartă? Și toți mărturisesc că nu. Deci, cearta nu e un mijloc de înlăturare a răului, ci e o slăbiciune a celor care se angajează în felul acesta, pentru că nu câștigați nici un ban când te cerți, nu realizezi nici un avantaj când nu ești în limitele buneicuvinițe. Așa că oamenii trebuie să evite tot ce nu aduce nimic pozitiv, ci aduce multă nemulțumire și mult negativ în viața de toate zilele. (Extras din *Părintele Teofil Părăian, Veniți de luați bucurie*)

Ce trebuie să facem dacă ne-am pierdut serviciul?

Cu ce-ar trebui să începeți căutarea unui serviciu? Cu spovedania. Trebuie să vă pocăiți și să vă împăcați cu Dumnezeu.

Cui trebuie să ne rugăm în situația în care ne-am pierdut serviciul?

Dumnezeu a spus: „întâi de toate căutați împărăția cerurilor și toate celelalte vi se vor adăuga vouă”. Cu ce-ar trebui să începeți căutarea unui serviciu? Cu spovedania. Trebuie să vă pocăiți și să vă împăcați cu Dumnezeu. Dacă nu sunteți cununați, să vă cununați, sau dacă nu țineți posturile, să începeți să le țineți. Mergeți mereu la biserică, obișnuiți-vă să faceți rugăciunile de dimineață și de seară, să citiți din Evanghelie. Atunci Dumnezeu vă va trimite oameni care vor veni să vă spună: „Dragule, n-ai serviciu? Noi avem un loc de muncă pentru tine”.

Avem atâția mijlocitori și ocrotitori! Și nu trebuie decât să ne rugăm Maicii Domnului și sfântului al cărui nume îl purtăm prin Sfântul Botez și care este pentru noi un ocrotitor ceresc. Rugați-vă Cuviosului Daniil, arhiepiscopilor Moscovei Petru, Filip, Alexandru, Ivan, Hermogene și multor altor sfinți. În special rugați-vă Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, și citiți acatistul său. Și luați aminte: Dumnezeu vă va trimite serviciul atunci când va vedea că sunteți bine intenționat și dacă, găsindu-vă serviciul, nu veți uita să-i ajutați pe cei apropiați. Căci dacă vă veți găsi serviciu bun și veți uita de faptele bune, îl veți pierde iarăși.

Noi trăim acum într-o vreme în care peste tot este un mare haos. Trebuie însă să avem răbdare și, dacă Dumnezeu a îngăduit să aveți oarecare lipsuri și să așteptați, vă îndemn să nădăjduiți, pentru că El nu vă va lăsa. Să știți că Dumnezeu vă va răsplăti pentru răbdare și vă va trimite și serviciu, și adăpost, și ocupația cea mai plăcută și, ce este cel mai important, bucuria duhovnicească. Dumnezeu niciodată nu lasă pe nimeni. Când îi cerem ceva, trebuie să sfârșim rugăciunea cu următoarele cuvinte: „Doamne, făcă-se nu voia mea, ci voia Ta.” (*Părintele Ambrozie Iurasov, Îndrumar creștin pentru vremurile de azi - vol. 2, Editura Sophia, p. 337*)

Este bărbatul superior femeii?

Dacă femeia, în cadrul căsătoriei, consideră slujirea ei către bărbat ca robie, atunci va voi să se elibereze și să se arate mai presus decât el.

Egalitatea în general, precum și egalitatea în drepturi a bărbatului și a femeii în căsătorie este absolută, în fața lui

Dumnezeu toți oamenii sunt egali. „Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus” (Galateni 3,28). Bărbatul și femeia au aceeași fire omenească. Diferența există „în însușirea cea după trup”.

Privește cum proorocește, în calitate de existență zidită de Dumnezeu, plină de luminare dumnezeiască, protopărintele Adam, atunci când dă ochii cu femeia, care a fost zidită din coasta sa: „Iată, aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea”. „Trebuie să se numească femeie pentru că este luată din bărbatul său.” L-ai văzut pe Adam învrednicit a fi părtaș comuniunii cu Duhul Sfânt și cu harul? Ai văzut cuvântul său minunat, adevărat după generații până la sfârșitul lumii?

Și, făcându-și vădită harisma sa proorocească, Adam spune că „pentru aceasta” (adică femeia) va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și „vor fi cei doi un singur trup”. Este vădit că Adam proorocește, întrucât el nu a avut părinți. „De vreme ce sunt oameni, așadar, nu par să aibă altă fire femeia și altă fire bărbatul; ei au aceeași fire și, prin urmare, aceeași virtute” (Clement Alexandrinul).

Într-adevăr, în Sfânta Scriptură întâlnim o întâietate a bărbatului, precum în pasajul de la I Corinteni 11,1 și în continuare. Acolo se spune că „bărbatul este capul femeii”, și pentru că nu a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat însă întâietatea bărbatului nu înseamnă supremație față de femeie. Are întâietate mai cu seamă în privința îndatoririlor decât în privința drepturilor. Voia lui Dumnezeu este supunerea reciprocă a soților, „supuneți-vă unul altuia în frica lui Hristos”. Bărbatul trebuie să-și iubească și să-și îngrijească femeia sa, precum și Hristos Biserica. Chiar dacă este Domn, nu o asuprește, nu o înrobește, ci se jertfește pe Sine pentru ea „ca s-o sfințească” (Efeseni 5,26). Întâietatea bărbatului în căsătorie se manifestă ca îndatorire a iubirii, a slujirii și a jertfei de dragul femeii sale.

Superioritatea firească a bărbatului în Sfânta Scriptură constituie expresia voinței lui Dumnezeu. Negarea acestei întâietăți se consideră negare a voinței dumnezeiești, iar acest lucru este combătut de Apostolul Pavel în Epistola I către Corinteni 11, 2-16. Însă superioritatea firească a bărbatului este de la sine înțeleasă pentru el? Bărbatul nu este, ci are datoria de a deveni ceea ce voiește Dumnezeu, cap al femeii adică. Aceasta înseamnă că trebuie să se poarte față de femeia sa așa cum voiește Dumnezeu.

Dacă femeia, în cadrul căsătoriei, consideră slujirea ei către bărbat ca robie, atunci va voi să se elibereze și să se arate mai presus decât el. Dacă bărbatul consideră iubirea femeii sale ca neputință și dependență, atunci face abuz și o asuprește. Însă aici vorbim despre o stare de decădere. (*Gheronda Iosif Vatopedinul, Dialoguri la Athos, Editura Doxologia, p. Iași, 2012, p. 127-129*)

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂUTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

Anul 2 N° 23 28.07.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de exemplare și se distribuie gratuit.

**BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚII
CEI CONȚINĂȚII LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVIL**

SLAVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

